

ЗАЩО НЕ ДРУГАРУВАМЪ ВЕЧЕ СЪ АНДРЕЯ.

Не, никога вече нѣма да другарувамъ съ Андрея, говорѣше си веднѣжъ Пенчо. Отъ най-напрѣдъ той ми се виждаше много добро момче; тогава азъ мислѣхъ да го направѣмъ най-вѣренъ свой другаръ и да ходѣмъ винѣжки съ него, но колко съмъ билъ изгѣнанъ! Той билъ добъръ само на глѣдъ, а на работа — единъ отъ най-голѣмитъ размирници.

— А защо тъй? попитала зачудено майка му.

— Ето защо, отговори Пенчо: Вчера, като отивахъ ме на училището, Андрея намѣри на улицата една праздна котия и захванѣ силно да ѣхъ рита въ краката на своитѣ другари. Всички захванѣхъ да го укоряватъ, а той още продължаваше да рита котията чакъ до училищнитѣ врата.

— Че какво отъ това? попита майка му.

— Какво ли? — Хората си помислихъ че всички сме такива размирници А днесъ ето що истеглихъ отъ този размирникъ: като се връщахме заедно отъ училището, той се спрѣ прѣдъ черковната камбана, откачи отъ стѣната вѣжето и захванѣ силно да бие най-голѣмата камбана. Слѣдъ малко хуѣхъ да бѣга и на пѣтя оставѣхъ само азъ. Хората отъ близкитѣ къщи изкочихъ, за да видѣтъ да нѣма пожаръ. Излѣзе и черковния пазачъ. Щомъ ме видѣ самъ, помисли че азъ съмъ звѣнилъ и като ме улови за ржката, поведе ме къмъ училището. Изъ пѣтя ни срѣщна учитель и пазачътъ се оплака отъ мене. Учитель ме пука сега и утрѣ щѣлъ да ме изпитва. Кой знае какъ ще се оправдаѣ?

— Тогава имашъ право, синко, отговори майка му. Съ такива другари никой не трѣбва да дружи, защото често пѣти ще му правѣтъ главоболие съ лошитѣ си постѣпки. Азъ ти заповѣдвамъ отъ сега нататкъ, да се не водишъ съ такива лоши другари!